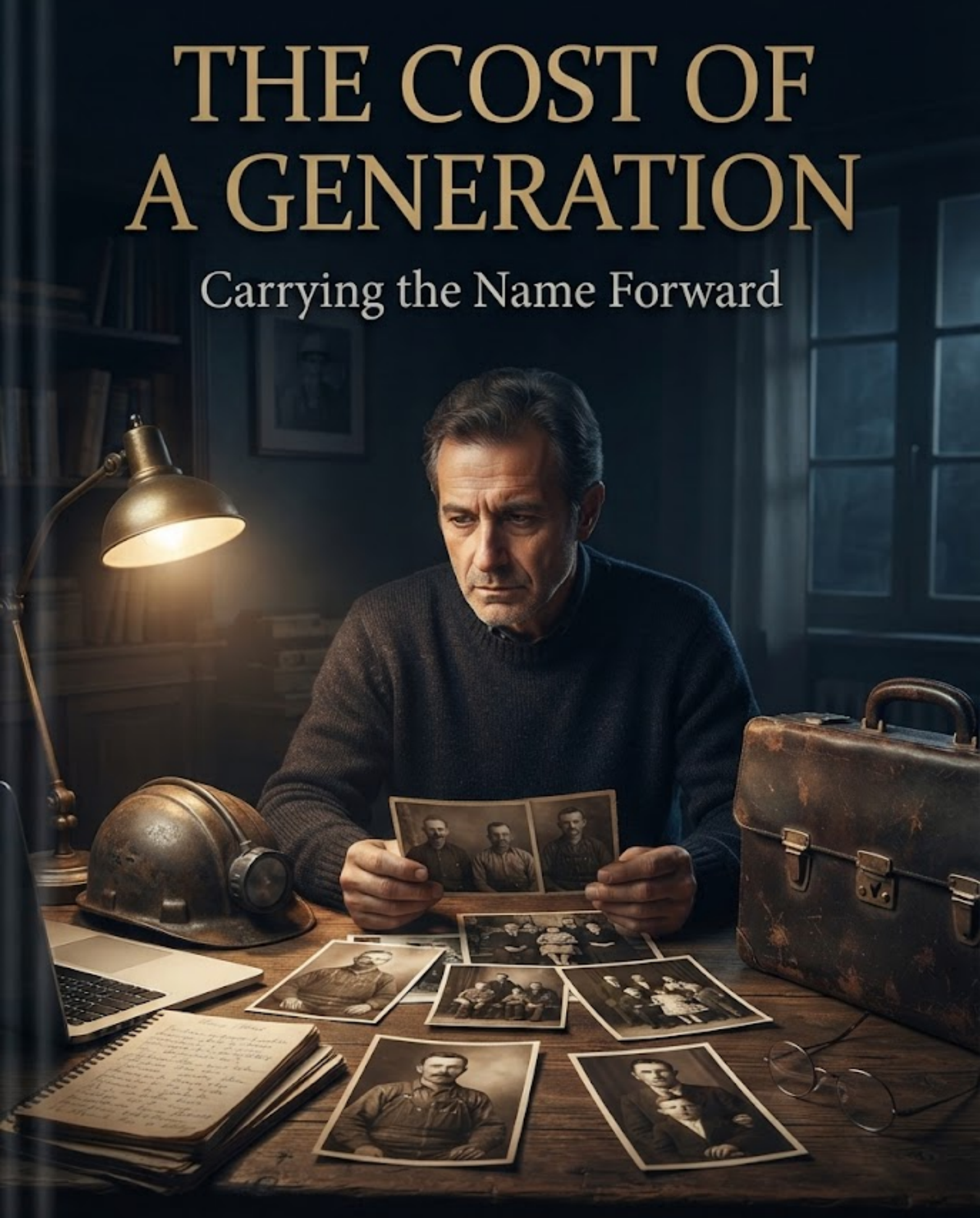
THE COST OF A GENERATION

Carrying the Name Forward

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: DIE PRYS VAN ’N GESLAG

Vandag was nie ’n dag soos enige ander nie. Dit was ’n tydperk waarin ek oor die afwesigheid van my pa getreur het. Ek het nagedink, ek het aan my oupa gedink, en in my gedagtes het ek hulle albei ’n enkele vraag gevra: waarom het julle my alleen gelaat om die nalatenskap van die Frega-familie te beskerm en sy naam in ’n geslag te omskep?

My skoondogter, Sharon, het my haar skouer aangebied om op te huil. Sy het my getroos, bewus daarvan dat wat voor my lê nie ’n maklike taak was nie en ook nie ’n komplekse een nie, nie ’n geniale ingewing nie en ook nie ’n daad van kreatiwiteit nie, maar in waarheid ’n onmoontlike sending. En teen hierdie tyd het ek dit self besef.

Ek het gevoel asof dit aan my toevertrou is om dit voort te dra, beginnende by die swaarkry van my oupa se lewe, veertig jaar lank ’n mynwerker, en my pa se lewe, veertig jaar lank ’n verkoopsman. Wat my betref, ek het agtien jaar van my professionele lewe gewy aan ’n moeder wat ek nog altyd bewonder en gerespekteer het, en van wie ek elke les ontvang het wat ’n leeftyd kan bied: die lesse wat nodig was om te word wie ek vandag is, al het ek geen idee wie ek môre sal word nie.

Sy is Moeder GILLETTE.

Toe het ek weer daardie bekende hand op my skouer gevoel, die een wat my lei en my na ondenkbare dinge stoot: een klankopname op die webwerf, toe twee om die eerste toetse te doen, toe vyf om te sien of die stelsel kan hou, toe tien, in verskeie tale, om met mense te praat.

En waarom dit alles?

Amerika was my tuiste, al het ek op hierdie oomblik nog nie ’n presiese bestemming gekies nie. Frankryk was die tuiste van oupa Camp se familie. Indië was die geboorteplek van die wêreldwye leier van die handelsmerk, ’n pionier wat soveel Amerikaners voor hom gevolg het.
Brasilië, aan die ander kant, het die beste vrou gebied wat dit kon voorsien, en gehelp om ’n handelsmerk wat vir mans gebore en aan mans gewy is, ná honderd-en-dertig jaar se geskiedenis in ’n egte erkenning van vroue te omskep. Uiteindelik is dit byna altyd vroue wat die aankoopbesluite neem, en sonder hulle sou niks hiervan vandag moontlik gewees het nie.
En laastens Italië, met sy mandoliene en kitare, die instrumente wat die geliefdste is vir serenades onder balkonne, op versoek van verliefdes uitgevoer. En die regisseurs van daardie serenades was altyd dieselfde twee mans: my pa en my oupa.

Die onvergeetlike Fregas.

Ek het na hul foto’s gekyk en aangehou huil. Gelukkig was ek alleen, want die gaste het see toe gegaan.

Toe kom die verrassing van die dag: ’n video van agt minute van myself, sonder klank, op die Kontak-bladsy plaas.

Maar wat het dit beteken?
Ek kon dit nie verstaan nie, en miskien sal ek dit nie onmiddellik verstaan nie. Maar ek is seker ek sal dit later verstaan, soos dikwels gebeur.

Intussen het ek die YouTube-musiek wat my jare lank by my lessenaar vergesel het, laat vaar, en van vandag af luister ek eerder na die musiek van my eie webwerf. Dit het vreemd bekend geword, asof ek dit nog altyd geken het, amper asof ek myself wou oortuig dat dit ’n himne is wat opgedra is aan diegene wat nie meer hier is nie.

Vaarwel, my ou manne.
Ferdinando